

משל למלך בשר ודם שהיה לו שני עבדים והיה אוהבן אהבה גמורה. ונתן לזה קב חיטין ולזה קב חיטין, לזה אגודה של פשתן ולזה אגודה של פשתן.

הפיקח שבהן מה עשה? נטל את הפשתן וארגו מפה, ונטל את החיטין ועשאן סולת, ביררה, טחנה, ולשה, ואפה, וסידרה על גבי השולחן, ופרס עליה מפה, והניחה עד שלא בא המלך.

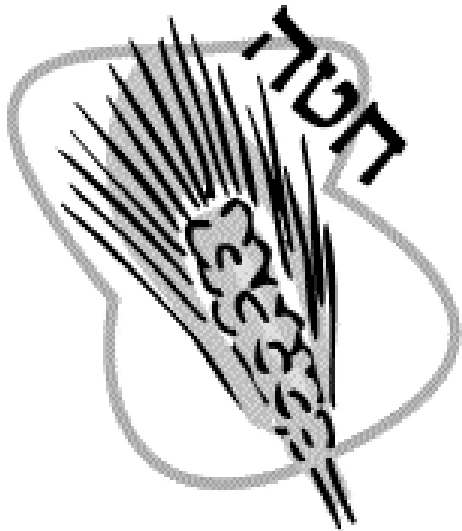
והטיפש שבהן לא עשה ולא כלום.

לימים בא המלך בתוך ביתו ואמר להן: בני, הביאו לי מה שנתתי לכם! אחד הוציא את פת הסולת על גבי השולחן ומפה פרוסה עליו, ואחד הוציא את החיטין בקופה, ואגודה של פשתן עליהן. אוי לה לאותה בושה! אוי לה לאותה כלימה!

הווי אומר: איזה מהן חביב? זה שהוציא את השולחן ואת פת הסולת עליו.

כשנתן הקב"ה תורה לישראל, לא נתנה להן אלא כחיטים להוציא מהן סולת, וכפשתן להוציא ממנו בגד.

ישמח להודות לה'
ולומר לשמך עליו
להודות בשמך המוד
ואמנעך בלילותי

"אילן, אילן, במה אברכך?"

אם אומר לך שיהיו פירותיך מתוקין הרי פירותיך מתוקין;

שיהא צלך נאה הרי צלך נאה;

שתהא אמת מים עוברת תחתך הרי אמת מים עוברת תחתך.

אלא יהי רצון שכל נטיעות שנוטעים ממך יהיו כמותך"

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים 3

"שעורה זו שאני נתן בך ראוי שתחיה את האדם במקום מושבו על האדמה, שהיא פרי האדמה והוא גם הוא פרי האדמה, שנאמר: "וַיֵּצֵר ה' אֱלֹקִים אֶת הָאָדָם עֶפְרָה מִן הָאֲדָמָה", ולא עוד אלא שהשעורה מאכל בהמה היא, על בן תהא השעורה הזו מחזקת בוחות האדמה שבאדם, ומחזקת בוחות החיה והבהמה שבאדם, שלולא בן אין לו מעמד בארץ."

דע לך
שכל רועה ורועה
יש לו גוון חוחד
חשבו
דע לך
שכל עשב ועשב
יש לו עירה חוחדת
חשבו
והעירת העשבים
נעשה גוון
שכל רועה

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים 4

מר ריש לקיש: אומה זו כגפן נמשלה. זמורות שבה אלו בעלי הבתים. קנוקנות שבה אלו ריקנים שבישראל. אשכולות שבה אלה תלמידי חכמים. עלים שבה אלו עמי הארץ.

ומעשה ששלחו מארץ ישראל ובקשו רחמים האשכולות על העלים, שאלמלא העלים אין האשכולות מתקיימים. (חולין עב ע"א) מדרש זה ממשיל את הגפן ומרכיבה לעם ישראל על כל גוונו. הזמורות, שהן המרכיב החזק והתומך של הגפן, דומות לפרנסים ולגבירים שתומכים כלכלית בעם. הקנוקנות שרק מתלפפות סביב ומיותרות לכאורה דומות לריקנים שבעם, שתמיד יהיו וכנראה גם להם יש תפקיד. האשכולות הבשלים ועמוסי הפרי נמשלו לתלמידי חכמים המלאים בתורה מסודרת וברורה. העלים שרוב הגפן מורכבת מהם ותפקידם הוא רק לסוכך על הפירות, נמשלו לעמי הארץ שהם רוב העם. בלעדיהם כלום לא יכול להתקיים ולהתפתח.

למען אחי ורעי
אדברה נא
שלום בך
למען בית ה'
אלוקינו אנקשה
עוב לך

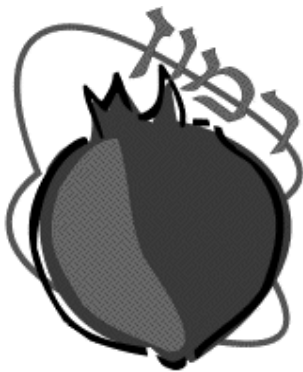

פקחתי את עיני, היה אז חודש שבט,
ראיתי מעלי ציפור קטנה אחת
ותכלת השמיים וענן יחיד
וראיתי -
את ההר הירוק תמיד.

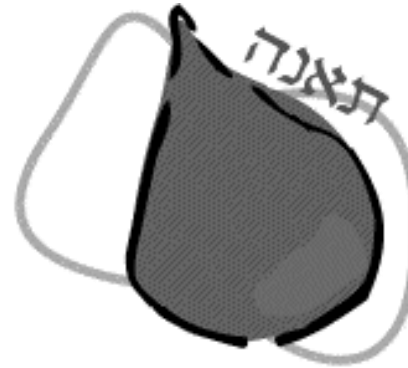
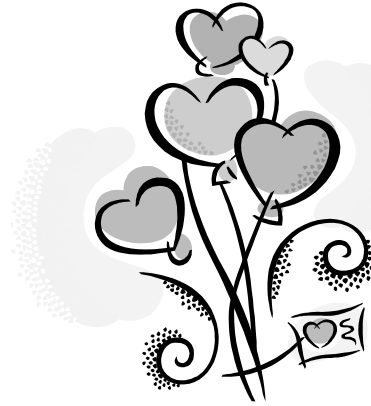
ההר הירוק כל ימות השנה,
אני עוד חולם ושואל
לנשום רוחותיך כבראשונה,
לשכב בצילך כרמל.

"רק עם פתיחתו של הרימון אכן מתוודעים למבנהו המפתיע,
הכולל מאות גרעינים. כך גם ישראל: מלאים הם כולם במצוות
ומעשים טובים בין אם נראה כך ובין אם לא,
שכן הטוב מוטבע באופים ומקושר בגשמתם."

בסעודת פירות ארץ ישראל בחמישה עשר בשבט
ביקש רבי מנדל מקוצק מתלמידו רבי יצחק מאיר
לדרוש מענייני דיומא. פתח רבי יצחק מאיר
בפלפול בסוגיית הגמרא על ראש השנה לאילן,
שאל ותירץ, היקשה ופירק. אמר לו רבי מנדל:
"לו היינו בארץ ישראל די היה לנו לצאת לשדות
ולהתבונן באילנות כדי להבין מהו ראש השנה
לאילן, פשוטו כמשמעו, ולא בדרך הפלפול"

**"והתאנה אני נותן בך,
וצורתה כצורת לב, והיא
מתוקה כאהבה, ואני אין
אני בוחר אלא באהבה,
שהיא שם הקודש בן
ארבע אותיות: אלך-הא-
בית-הא. מה תאנה זו
מתוקה כולה ואין בה
פסולת, שבשלמותה
נאכלת, כך יהא לבם של
בני ובנותי מתוק ושלם
באהבה שאין בה פסולת.
ולא עוד אלא שיהא לבם
פתוח לרוחה כתאנה זו
שבשעה שהיא בשלה
היא מתבקעת מרוב טוב,
כה יהא לבם של בני!"**

ארץ הישנה ושיעורה
ומגן התאנה ורימון
ארץ ומה שמן הדבש

יש שני סוגים של צדיקים.
יש צדיק משול לתמר – כתמר יפרח,
ויש צדיק משול לארז "כארז ישגה."

הארז הוא עץ בעל מעלות רבות. זהו עץ חזק, גבוה ויפה, אך הוא אינו מצמיח פרות.

לעומתו, התמר, אין לו כל המעלות האלה, אך יש לו מעלה עיקרית אחרת: "כתמר יפרח" עץ התמר מפריח פרות טובים ומתוקים, ופרותיו מעניקים כח ובריאות לאדם האוכל אותם.

הצדיק המשול לארז אמנם לומד תורה, ומקיים מצוות, אך אין לו פרות כל הלמוד שלו וכל מעשיו מיועדים לעצמו בלבד, הוא אינו משפיע ומעניק לאחרים. הוא אמנם צדיק, והקדוש-ברוך-הוא מתן לו שכר על מעשיו: "כארז בלבנון ישגה" הוא חזק, גבוה ויפה, אולם לא זו התכלית שבה רוצה הקדוש-ברוך-הוא.

הקדוש ברוך הוא רוצה "צדיק כתמר יפרח". צדיק שעבודתו מביאה פרות יפים, טובים ומתוקים. שהיהודי לא ילמד רק לעצמו, אלא שיקדיש מזמנו, מכוחו וממרצו כדי להשפיע על עוד יהודי! שלא יחסוך במאמצים, וינצל את כל כוחותיו כדי להפוך את היהודים שסביבו לפרות טובים ומתוקים. רק כאשר הוא משפיע על אחרים, הוא אכן נקרא תמר.

תמר הוא מי שמצמיח פרות - "כתמר יפרח".
(הבעל שם טוב)

יבנה המקדש
עיר ציון תמלא
ושם נשיר שיר חדש
וברננה נעלה

אם אשכחך ירושלים
תשכך ימני
תדבק לשוני לחיפי
אם לא אזכרי
אם לא אעלה את
ירושלים על
ראש שמחתי

הייתי בפריס וגם ברומא
ראיתי את שבעת פלאי תבל,
בקוטב הצפוני וגם דרומה,
אך אין מקום כמו ארץ ישראל.
וכמו גלויות של נוף יפות
תמונות בזכרוני עפות,
כמו בעד עדשה של מצלמה
בתרמילי אותו אשא
בכל מקום, בכל מסע
קטעי פסיפס מתוך תמונה שלמה.
שלום לך ארץ נהדרת,
עבדך הדל נושא לך שיר מזמור.
גם אם לעיתים נודד אני על דרך,
מה טוב לנדוד אך טוב יותר לחזור.

ארץ, ארץ, ארץ,
ארץ תכול אין עב,
והשמש לה
כדבש וחלב,
ארץ בה נולדנו
ארץ בה נחיה
ונשב בה,
יהיה מה שיהיה.
ארץ שנאהב
היא לנו אם ואב
ארץ של העם
ארץ לעולם
ארץ בה נולדנו
ארץ בה נחיה

זה אני אשר בוכה עליך
מרב כאב אני שותק
מנסה לתפוס ידיך
אך ככח מתנתק
את לי ארץ את מקלט ובית
עליך אני לא אוותר
את אצלי בלב פועמת
מלמעלה אלוקים רואה ושומע
מלמעלה אלוקים עוקר ונוטע
מחר, אור חדש יזרח
בכל מקום הלב יפרח
עוד נראה אותך שלמה
אני מבטיח לך
מחר, ישובו הילדים

אל העולם מלא
גשם צד מאגד
והעיקר לא
לפחד פלז

ארץ גדולה ורבה
אין לנו בה רגע מנוח
לנו קורא המרחב
האופק הבהיר.
ארץ גדולה ורבה
ועל גבה אלף שנותיה
לנו קורא המרחב

לנו קוראים המרחקים
הפתוחים הארוכים
ההרים, העמקים
לא נעצור.
זו הריצה שאין לה סוף
אין לה בית אין לה חוף
לא להגיע רק לשאוף

ישנם ימים ללא מרגוע
בם לא אמצא לי נחמה
ומוכרח אני לנגוע
בעשבים, באדמה
לפסוע באותה הדרך
בתוך פריחת הכרכומים
ולהיות כל כך אחר
ולפרוח ערב הגשמים.

רק תפילה אשא
הוי אלי, אלי
שהשמש תעבור עלי
ותראה לי שוב את משעולי
הוי אלי, אלי
רק תפילה אשא
כשהשמש תעבור עלי

כי את כל
הארץ אשר
אתה רואה
לך אחננה
ולזרעך עד
עולם

כי תבואו אל
הארץ ונטעתם
כל עץ מאכל
ונתתו העץ פרי
והארץ יבולה

לא בכדי נמשלה הגאולה ל'צמח'.
" את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", אנו מזכירים בתפילה כל יום.
הרבה דברים אנחנו יכולים ללמוד מן הצמח הקטן והפשוט.
מאותו גרעין שפורץ ממעבה האדמה
ומפלס לו את דרכו באיטיות אך בביטחה כלפי מעלה .
הוא לא עובד עם סטופר, הוא לא מנסה להספיק הכל בין רגע,
והוא לא עסוק כל הזמן בשאלה - "מה יהיה?", "מתי כבר יהיה הסוף?",
"למה הם לא ממלאים את תפקידם כמו שצריך?"
מה שמעניין אותו זה דבר אחד בלבד.

לצמוח.

הוא מתקדם לו בנחת ובסבלנות. שלב אחר שלב. חותר כלפי מעלה ולא מוותר.
אם תבוא רוח סערה ותאיים לעקור אותו, הוא יכופף את ראשו ויאחז בשורשיו
היטב באדמה עד יעבור זעם.
הוא יקבל בשקיקה כל טיפת גשם שמורעפת עליו מלמעלה,
וינצל אותה לדבר אחד. לצמוח.
בלי חשבונות, בלי שיקולים. בנחת ובסבלנות.
אולי כדאי שננסה אנחנו, בחג האילנות הקרוב, לצאת אל הטבע,
לנשום את האוויר, לקלוט את הריחות, להתבונן ולהאזין.
נביט בפרח הקטן, נלטף את עליו ונקשיב למה שהוא מלמד אותנו.

